

Sygn. akt V KK 479/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Małgorzata Gierszon

Protokolant Agnieszka Murzynowska

w sprawie **T. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 233 § 1 i 6 k.k.

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2020 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na niekorzyść oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 27 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...)

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w S. do
ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

T. S. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 18 grudnia 2014 r. i w dniu 22 kwietnia 2015 r. w G., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc jako członek Zarządu Powiatu G. zobowiązany na podstawie art. 25c ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym do złożenia oświadczenia majątkowego zawierającego informacje dotyczące m.in. zajmowania stanowisk w spółkach handlowych, po zapoznaniu się z treścią art. 25g ustawy i treścią art. 233 § 1 k.k. złożył Staroście G. dwa fałszywe oświadczenia majątkowe, w treści których

zataił, że od dnia 2 września 2011 r. jest członkiem Rady Nadzorczej „P.” sp. z o.o., tj. o czyn z art. 233 § 1 i § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

II. w dniu 28 kwietnia 2016 r. w G., będąc jako członek Zarządu Powiatu G. zobowiązanym na podstawie art. 25c ust. 1 pkt 1 z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym do złożenia oświadczenia majątkowego zawierającego informacje dotyczące m.in. zajmowania stanowisk w spółkach handlowych, po zapoznaniu się z treścią art. 25g ww. ustawy i treścią art. 233 § 1 k.k. złożył Staroście G. fałszywe oświadczenie majątkowe, w treści którego zataił, że od dnia 2 września 2011 r. jest członkiem Rady Nadzorczej „P.” sp. z o.o., tj. o czyn z art. 233 § 1 i § 6 k.k.;

III. w dniu 28 kwietnia 2017 r. w G., będąc jako członek Zarządu Powiatu G. zobowiązanym na podstawie art. 25c ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym do złożenia oświadczenia majątkowego zawierającego informacje dotyczące m.in. zajmowania stanowisk w spółkach handlowych, po zapoznaniu się z treścią art. 25g ww. ustawy i treścią art. 233 § 1 k.k. złożył Staroście G. fałszywe oświadczenie majątkowe, w treści którego zataił, że od dnia 2 września 2011 r. jest członkiem Rady Nadzorczej „P.” sp. z o.o., tj. o czyn z art. 233 § 1 i § 6 k.k.

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy G. orzekł następująco:

I. Na podstawie art. 4 § 1 k.k., przyjmując za podstawę orzekania Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 kwietnia 2015 r., na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 i 3 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne prowadzone przeciwko T. S. o czyn opisany w pkt. I części wstępnej wyroku na okres próby wynoszący rok i orzekł świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 1000 złotych;

II. T. S. uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w pkt. 2 i 3 części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1/3 kosztów sądowych, w tym 60 złotych tytułem opłaty, a na

podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami postępowania w pozostałej części obciążył Skarb Państwa.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej na niekorzyść oskarżonego przez prokuratora Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt IV Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że ustalił, iż oskarżony T. S. dopuścił się przestępstwa opisanego w pkt. 2 części wstępnej kwalifikowanego z art. 233 § 1 i 6 k.k. i czyn ten objął rozstrzygnięciem o warunkowym umorzeniu postępowania zawartym w pkt. I części dyspozytywnej, zaś w rozstrzygnięciu o kosztach sądowych zawartym w pkt. III części dyspozytywnej w miejsce ułamka „1/3” wpisał ułamek „2/3”.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Nadto Sąd rozstrzygnął w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył kasacją na niekorzyść oskarżonego, w trybie art. 521 § 1 k.k., Prokurator Generalny.

Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k. i art. 66 § 2 k.k. w zw. z art. 66 § 1 k.k., polegające na warunkowym umorzeniu – na podstawie przepisów ustawy Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 kwietnia 2015 r. – postępowania karnego przeciwko T. S. również o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k. popełniony w dniu 28 kwietnia 2016 r., pomimo że wymóg zastosowania w całości ustawy względniejszej dla sprawcy odnosi się do poszczególnych czynów, a nie do całości wyroku obejmującego różne czyny, a czyn ten od dnia 15 kwietnia 2016 r., a więc zarówno w dacie jego popełnienia jak i orzekania, zagrożony był karą pozbawienia wolności do lat 8, zaś ustawodawca, zgodnie z brzmieniem art. 66 § 2 k.k. w zw. z art. 66 § 1 k.k. obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. dopuszczał stosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się uzasadniona w stopniu oczywistym, co stworzyło możliwość jej uwzględnienia w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że uwzględnienie w części apelacji prokuratora doprowadziło Sąd Okręgowy do uznania, że oskarżony T. S. wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 i 6 k.k., zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia i opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w G., jednak okoliczności sprawy uprawniały do warunkowego umorzenia postępowania także i w tym zakresie.

Rozstrzygnięcie takie uznać należało za niedopuszczalne. Stosownie do art. 66 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności. Z kolei przestępstwo z art. 233 § 1 i 6 k.k. od dnia 15 kwietnia 2016 r. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Zważywszy na czas popełnienia czynu z pkt. II aktu oskarżenia (28 kwietnia 2016 r.) wskazana wcześniej materialnoprawna przesłanka warunkowego umorzenia postępowania odwołująca się do górnej granicy ustawowego zagrożenia karą nie została spełniona. W konsekwencji brak było podstaw do objęcia przez Sąd Okręgowy także i tego czynu rozstrzygnięciem zawartym w pkt. 1 części dyspozytywnej wyroku Sądu I instancji.

Literalne brzmienie części dyspozytywnej wyroku wskazuje, że w odniesieniu do czynu popełnionego w dniu 28 kwietnia 2016 r. Sąd II instancji, w oparciu o art. 4 § 1 k.k., również zastosował wobec T. S. ustawę względniejszą, czyli Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dniu 22 kwietnia 2015 r., tj. w dacie popełnienia czynu z pkt. I aktu oskarżenia, którego dotyczyło orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania z pkt. 1 wyroku Sądu *meriti*. O ile takie rozstrzygnięcie nie budzi zastrzeżeń w odniesieniu do czynu popełnionego w dniach 18 grudnia 2014 r. i 22 kwietnia 2015 r., to możliwość odwołania się do reguły intertemporalnej z art. 4 § 1 k.k. i orzekanie w oparciu o przepisy obowiązujące w dniu 22 kwietnia 2015 r. nie wchodziły w rachubę w odniesieniu do czynu popełnionego w dniu 28 kwietnia 2016 r. Zarówno bowiem w dacie popełnienia czynu, jak i w dacie orzekania przepis art. 66 § 2 k.k. w zw. z art. 66 § 1

k.k. nie pozwalał, z przytoczonych wyżej względów, na warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec sprawcy występkę z art. 233 § 1 i 6 k.k.

Nakaz wynikający z treści art. 4 § 1 k.k. nie obejmuje zastosowania jednej, wybranej ustawy do wszystkich czynów sprawcy, będących przedmiotem osądu w jednym postępowaniu, a więc do wszystkich zapadłych w nim rozstrzygnięć. Wymóg zastosowania w całości ustawy względniejszej, co wynika wprost z treści art. 4 § 1 k.k., odnosi się do poszczególnych czynów, a nie do całości wyroku obejmującego różne czyny; ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynu może okazać się względniejsza co do jednego z czynów, objętych osądem, a surowsza odnośnie innego czynu (zob. postanowienie SN z 27 lipca 2017 r., IV KK 248/17; wyrok SA w Krakowie z 10 czerwca 2014 r., II AKa 94/14, KZS 2014/6/72).

Naruszenie wskazanych powyżej przepisów jest rażące oraz miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, albowiem skutkowało wadliwym warunkowym umorzeniem postępowania karnego przeciwko T. S. o czyn z art. 233 § 1 i 6 k.k. popełniony w dniu 28 kwietnia 2016 r., opisany w pkt. II aktu oskarżenia.

Z tych wszystkich względów należało orzec jak w części dyspozytywnej wyroku.